

sťažovatelia predložili závet poručiťky, ktorým preukazovali svoje dedičské právo ako závetní dedičia. Štátne notárstvo Bratislava 3 neuznalo závet za platný z dôvodu jeho formálnych nedostatkov (absentoval v ňom dátum podpisu závetu) a so sťažovateľmi nekonal ako s dedičmi. Dedičstvo po poručiťke nadobudol štát ako odúmrt'. Toto rozhodnutie nebolo sťažovateľom doručené, napriek tomu ho napadli odvolaním, o ktorom rozhodol krajský súd tak, že ho odmietol ako podané osobami, ktoré neboli oprávnené na podanie odvolania, pretože neboli účastníkmi konania o dedičstve.

3.1. Sťažnosťou podanou na ústavnom súde 10. septembra 2012 sťažovatelia napadli postup a rozhodnutia Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) aj krajského súdu. Uznesením č. k. III. ÚS 548/2012-27 z 13. novembra 2012 bola ich sťažnosť odmietnutá. Ústavný súd v odôvodnení o. i. uviedol: *„Ako vyplýva z obsahu sťažnosti, ako aj napadnutého uznesenia krajského súdu, sťažovatelia aj napriek tomu, že si sú vedomí obsahu rozhodnutia štátneho notárstva, dosiaľ nepodali žiaden návrh na určenie platnosti, resp. neplatnosti závetu. Pokiaľ teda sťažovatelia nevyužili uvedenú možnosť, potom postup okresného súdu, ktorý vychádzal z obsahu rozhodnutia štátneho notárstva, je svojimi účinkami zlučiteľný so sťažovateľmi označenými čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.“*

3.2. Následne sťažovatelia na okresnom súde podali proti okresnému súde ako žalovanému žalobu o určenie platnosti závetu a o určenie sťažovateľov za dedičov po poručiťke. Okresný súd rozsudkom č. k. 7 C 213/2013-57 z 29. septembra 2014 žalobu sťažovateľov zamietol pre nepreukázanie existencie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení. Krajský súd napadnutým rozhodnutím potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu. Sťažovatelia proti rozhodnutiu krajského súdu podali dovolanie, ktorého prípustnosť odvodzovali od existencie vady konania podľa § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a z dôvodu odklonu od ustálenej praxe dovolacieho súdu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, čo malo za následok nesprávne právne posúdenie otázky existencie naliehavého právneho záujmu. Najvyšší súd napadnutým rozhodnutím dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c) CSP a podľa § 447 písm. f) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľov

4. Argumentáciu sťažovateľov v ústavnej sťažnosti možno zhrnúť takto:

a) Vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu odvolacieho súdu namietajú jeho závery potvrdzujúce právny názor okresného súdu o nedostatku existencie naliehavého právneho záujmu na určení platnosti závetu a určení, že sú dedičmi po poručiťke. Okresný súd uviedol, že sťažovatelia neboli účastníkmi konania pred Štátnym notárstvom Bratislava 3 a nepreukázali, že im svedčí dedičské právo, čo je podľa sťažovateľov absurdný a celkom arbitrárny záver, s ktorým sa krajský súd stotožnil. Okrem toho na podporu správnosti záverov okresného súdu krajský súd uviedol, že prípadné uznanie ich nároku nijakým spôsobom nerieši možnosť dedenia po zosnulej poručiťke. Takto odôvodnené napadnuté rozhodnutie krajského súdu nespĺňa ústavnoprávne nároky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

Podľa sťažovateľov Štátne notárstvo Bratislava 3 nesprávne posúdilo závet po poručiteľke ako neplatný, o tomto závere nevyhotovilo žiadne rozhodnutie, ktoré by mohli sťažovatelia napadnúť, a rovnako im ani neurčilo lehotu na prípadné podanie určovacej žaloby na súde. Sťažovatelia sa domnievajú, že nemali inú možnosť, ako sa domôcť svojho dedičského práva, iba podaním žaloby o určenie platnosti predmetného závetu a následné určenie ich statusu dedičov po poručiteľke. Na základe takéhoto súdneho rozhodnutia by sa so sťažovateľmi konalo ako s dedičmi po poručiteľke, okresný súd by im bol povinný doručiť rozhodnutie o dedičstve vydané Štátnym notárstvom Bratislava 3, proti ktorému by podali príslušný opravný prostriedok. Závery krajského súdu o nepreukázaní naliehavého právneho záujmu bez toho, aby sa vecne zaoberali aj podstatou podanej žaloby, podľa sťažovateľov popierajú samotnú podstatu základného práva na súdnu ochranu. Napadnuté rozhodnutie krajského súdu je jednak nedostatočne odôvodnené a jednak je výsledkom nesprávneho právneho posúdenia veci krajským súdom.

b) Vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu sťažovatelia tvrdia, že najvyšší súd nesprávne interpretoval nimi namietaný dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP. Sťažovatelia namietali nedostatok odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu a nesprávny procesný postup súdu, keď napriek odmietnutiu žaloby pre nedostatok naliehavého právneho záujmu posúdil vec aj meritórne: „... *Uznesenie NS (je) v časti vysporiadania sa s prípustnosťou dovolania sťažovateľov proti Rozsudku KS v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP arbitrárnym rozhodnutím, pričom v dôsledku takého posúdenia a rozhodnutia o neprípustnosti (a z toho dôvodu odmietnutia dovolania) bolo popreté právo sťažovateľov na súdnu ochranu, spravodlivé súdne konanie a prístup k súdu. Zásah do práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia je totiž zásahom, pre ktorý je dovolací dôvod podľa ust. § 420 písm. f) CSP relevantný.*“ V tejto súvislosti poukázali sťažovatelia na uznesenie najvyššieho súdu č. k. 6 Cdo 69/2017.

K namietanému odklonu od ustálenej praxe dovolacieho súdu najvyšší súd posúdil tvrdený odklon od sťažovateľmi označeného rozhodnutia najvyššieho súdu č. k. 5 Cdo 31/2011 z pohľadu posudzovania existencie naliehavého právneho záujmu, pričom skonštatoval, že uvedené rozhodnutie najvyššieho súdu sa zaoberalo inými skutkovými a právnymi okolnosťami a nie je na vec sťažovateľov aplikovateľné. Podľa sťažovateľov je záver najvyššieho súdu príliš formalistický až alibistický, keďže najvyšší súd najskôr uviedol, že sťažovatelia neoznačili relevantné súdne rozhodnutie, ale „iba“ poukázali na predmetné súdne rozhodnutie, no ďalej sa týmto súdnym rozhodnutím zaoberal ako rozhodnutím predstavujúcim ustálenú rozhodovaciu prax.

Z uvedených dôvodov sťažovatelia považujú napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu za arbitrárne a zjavne neodôvodnené, čím zasahuje do ich základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, ako aj do práva na prístup k súdu. Najvyšší súd podľa sťažovateľov nesprávne uviedol, že nimi označené rozhodnutie sa na prejednávajúcu vec nevzťahuje, pretože sa zaoberá spôsobom posudzovania preukazovania naliehavého právneho záujmu a nie je významné, že išlo o konanie o určenie vlastníckeho práva, a nie o konanie o určenie platnosti závetu. Významné je určenie pevného právneho základu, ktorý by bol požadovaným určením založený, a posudzovanie zlepšenia právneho postavenia sťažovateľov. Aj v tomto ohľade sú sťažovatelia toho názoru, že rozhodnutie najvyššieho súdu je arbitrárne, nelogické a neodôvodnené.

c) Okrem zásahu do práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovatelia namietajú aj porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 5 ústavy a práva podľa čl. 1

dodatkového protokolu obomi napadnutými rozhodnutiami, keďže tvrdeným odopretím súdnej ochrany im bolo znemožnené byť účastníkmi dedičského konania a následne aj nadobudnúť dedičstvo po poručiťke.

d) Na základe uvedeného sťažovateľa žiadajú ústavný súd, aby nálezom vyslovil porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 5 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu, ktoré žiadajú zrušiť a vec vrátiť späť na ďalšie konanie. Sťažovatelia si uplatňujú aj nárok na náhradu trov konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie základného práva sťažovateľov vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu. K porušeniu sťažovateľmi označených práv malo podľa ich mienky dôjsť tým, že krajský súd svoje rozhodnutie založil na nesprávnom právnom názore o nedostatku naliehavého právneho záujmu na určení platnosti závetu a určení, že sťažovatelia sú dedičmi po poručiťke, navyše svoje právne posúdenie veci nedostatočne odôvodnil a nevysporiadal sa riadne s ich argumentáciou o existencii naliehavého právneho záujmu na takomto určení. Aj procesný postup krajského súdu bol podľa sťažovateľov nesprávny, keďže ak súd žalobe nevyhovie pre nedostatok naliehavého právneho záujmu, nezaoberá sa posúdením merita veci. Uvedené nedostatky sťažovatelia namietali aj v podanom dovolaní. Najvyšší súd v dovolacom konaní neidentifikoval nimi namietané nedostatky rozhodnutia odvolacieho súdu, ale arbitrárnym, formalistickým a neodôvodneným spôsobom dovolanie odmietol.

III.1. K porušeniu základných práv sťažovateľov podľa čl. 20 ods. 1 a 5 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozhodnutím krajského súdu:

6. Argumentácia sťažovateľov smerujúca proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu je zásadne zhodná s argumentáciou uvedenou v podanom dovolaní, ktorého prípustnosť sťažovatelia odvodili od existencie vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP a nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. V tejto časti ústavný súd konštatuje, že nemá na opätovné posúdenie totožných argumentov právomoc, pretože boli predmetom posúdenia v dovolacom konaní, ktoré sťažovatelia aj iniciovali [§ 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

7. Vzhľadom na to, že je úlohou nielen ústavného súdu, ale aj všeobecných súdov poskytovať ochranu základným právam, ústavný súd v duchu zásady sebaobmedzenia s ohľadom na princíp subsidiarity odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K porušeniu základných práv sťažovateľov podľa čl. 20 ods. 1 a 5 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu:

8. Najvyšší súd k tvrdenej vade konania podľa § 420 písm. f) CSP spočívajúcej v arbitrárnosti rozhodnutia krajského súdu, nedostatku jeho odôvodnenia a nevysporiadania sa s argumentáciou sťažovateľov o preukázaní naliehavého právneho záujmu uviedol, že podstata sťažovateľmi formulovaných námietok spočíva v rozporovaní právneho posúdenia veci odvolacím súdom, čo nie je dôvod spôsobilý založiť prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP a z tohto dôvodu dovolateľmi uvádzaný dôvod dovolania nie je daný. V tejto časti preto dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

9. Z hľadiska dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a tvrdeného odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu najvyšší súd ustálil, že sťažovatelia označili za právnu otázku, od ktorej sa odvolací súd mal odkloniť, otázku určenia existencie naliehavého právneho záujmu žalobcov na určenie platnosti závetu a na určenie, že sú závetnými dedičmi po poručiteľke. Podľa najvyššieho súdu sťažovatelia priamo neoznačili rozhodnutie predstavujúce dovolaciu prax najvyššieho súdu, ale keďže odkazovali na rozhodnutie najvyššieho súdu č. k. 5 Cdo 31/2011, na ktoré sa odvolával aj odvolací súd v rámci svojej argumentácie, toto rozhodnutie posúdil ako sťažovateľmi označenú ustálenú prax dovolacieho súdu.

10. Podľa označeného rozhodnutia najvyššieho súdu č. k. 5 Cdo 31/2011: *„Právny záujem, ktorý je podmienkou procesnej prípustnosti určovacej žaloby v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p. musí byť naliehavý. Pri skúmaní existencie naliehavého právneho záujmu ide o posúdenie, či podaná žaloba je vhodný (účinný a správne zvolený) procesný nástroj ochrany práva žalobcu, či sa ňou môže dosiahnuť odstránenie spornosti práva, a či snáď len zbytočne nevyvoláva konanie, po ktorom bude musieť aj tak nasledovať iné (ďalšie) súdne konanie alebo konania. Naliehavý právny záujem je daný v prípade, ak by bez tohto určenia bolo právo žalobcu ohrozené, alebo ak by sa bez tohto určenia stalo jeho postavenie neistým (porovnaj R 17/1972). Za nedovolenú možno považovať určovaciu žalobu, pokiaľ neslúži potrebám praktického života, ale len k zbytočnému rozmnožovaniu sporov; ak však určovacia žaloba vytvára pevný základ pre právny vzťah účastníkov sporu, je prípustná aj napriek tomu, že je možná (prípadne) aj iná žaloba (viď rozhodnutie NS SR publikované v časopise zo Súdnej praxe pod č. 40/1996).“*

11. Najvyšší súd uviedol, že citované rozhodnutie bolo vydané v spore o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Najvyšší súd neidentifikoval rozpornosť záverov odvolacieho súdu s týmto rozhodnutím, na ktoré odvolací súd aj výslovne poukázal a navyše uviedol, že z hľadiska predmetu konania citované rozhodnutie vychádzalo z odlišných skutkových okolností ako v prípade sťažovateľov.

12. Ďalej sa najvyšší súd vysporiadal aj s dovolateľmi označeným rozhodnutím Najvyššieho súdu Českej republiky č. k. Cdon 1338/96, podľa ktorého *„ak súd zamietá žalobu na určenie, či tu právo alebo právny vzťah je, alebo nie je, pre nedostatok naliehavého právneho záujmu na takomto určení, je vylúčené, aby súd súčasne preskúmal žalobu z vecnej stránky“*. Sťažovatelia ním preukazovali nesprávny procesný postup konajúcich súdov, keď podľa ich názoru okresný súd a krajský súd posudzovali aj meritum veci. Citované rozhodnutie podľa najvyššieho súdu nebolo

možné považovať za súdne rozhodnutie predstavujúce ustálenú prax dovolacieho súdu, pretože nebolo vydané najvyšším súdom ako dovolacím súdom.

13. Z uvedených dôvodov bolo dovolanie sťažovateľov v časti namietajúcej nesprávne právne posúdenie veci odmietnuté podľa § 447 písm. f) CSP, t. j. podané dovolanie nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, resp. dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

14. Na účely správneho pochopenia námietok sťažovateľov sa ústavný súd oboznámil aj so záverom napadnutého rozhodnutia krajského súdu. V relevantnej časti posudzujúcej existenciu naliehavého právneho záujmu krajský súd uviedol: „Právny záujem musí byť naliehavý v tom zmysle, že určením sa dá odstrániť spornosť a ochrana práv a oprávnených záujmov, čím sa vytvorí pevný základ pre navrhovateľove právo. V predmetnom konaní podľa názoru odvolacieho súdu navrhovatelia neosvedčili splnenie tejto podmienky a preto nie je možné vyhovieť ich návrhu vzhľadom k tomu, že aj prípadné uznanie ich nároku súdom prvého stupňa, by žiadnym spôsobom neriešilo ich možnosť dedenia po zosnulej [REDAKOVANÉ]. Okresný súd Bratislava III nebol účastníkom dedičského konania, ktoré navrhovatelia vo svojom žalobnom návrhu spochybňujú a teda nezískal z daného dedičského konania žiaden prospech.“ Ďalej krajský súd citoval z rozsudku najvyššieho súdu č. k. 5 Cdo 31/2011 zo 6. decembra 2012.

15. Vo svetle záverov krajského súdu sú závery najvyššieho súdu podľa ústavného súdu udržateľné a nie sú spôsobilé negatívne zasiahnuť do základného práva sťažovateľov v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie namietajú z hľadiska nevysporiadania sa s dovolacím dôvodom nesprávneho právneho posúdenia veci z dôvodu odklonu od ustálenej praxe dovolacieho súdu.

16. Podľa názoru ústavného súdu dôvodom odmietnutia žaloby sťažovateľov bolo nepreukázanie existencie naliehavého právneho záujmu na určení platnosti závetu a určení sťažovateľov za dedičov po poručiiteľke proti žalovanému okresnému súdu. V pôvodnom konaní o dedičstve vedenom pred Štátnym notárstvom Bratislava 3 nebol okruh dedičov sporný, keďže sťažovatelia svoje dedičské právo odvodzovali od závetu, ktorý bol pre formálne nedostatky vyhodnotený konajúcim notárom ako neplatný. Ak tu teda neexistovala sporná otázka týkajúca sa okruhu dedičov, nemohol tu byť prítomný ani naliehavý právny záujem na určení, že sťažovatelia sú dedičmi. Rozhodnutie súdu, vydania ktorého sa sťažovatelia domáhali, navyše smerujúce proti okresnému súdu by nijakým spôsobom nezlepšilo ich právne postavenie ani nevyriešilo žiadnu spornú okolnosť. Z tohto dôvodu záver najvyššieho súdu, že krajský súd sa svojimi závermi posudzujúcimi existenciu naliehavého právneho záujmu neodchýlil od referenčného rozhodnutia najvyššieho súdu, nie sú zjavne arbitrárne ani nelogické. Citované rozhodnutie najvyššieho súdu rovnako požaduje, aby sa určovacou žalobou reálne zlepšilo právne postavenie žalobcov. V prejednávanvej veci zhodne súdy nižších inštancií uviedli, že žaloba sťažovateľov želané následky nie je schopná vyvolať, a preto bola pre nedostatok právneho záujmu na požadovanom určení zamietnutá: „Určovacia žaloba má preventívny charakter, bude opodstatnená najmä v prípadoch, keď k porušeniu práva ešte nedošlo. Len čo je porušenie subjektívneho práva dokonané, možno spravidla žalovať priamo na plnenie, reparáciu škodlivých právnych následkov zo strany žalovaného.“ [ŠTEVČEK, M. § 80 (Druhy žalôb). In: ŠTEVČEK, M., FOCO VÁ, S. a kol. *Občiansky súdny poriadok I. diel. Komentár*. 2. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2012, s. 270.]

17. Záveru najvyššieho súdu o neosvedčení existencie vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP podľa názoru ústavného súdu rovnako možno prisvedčiť. V dovolaní podanom najvyššiemu súdu sťažovatelia namietané dôvody prípustnosti dovolania formálne neoddelili a z obsahového hľadiska ich argumentácia o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu splyva s tvrdeným nesprávnym právnym posúdením veci. Sťažovatelia rozporovali, že na ich strane existuje naliehavý právny záujem na požadovanom určení, pričom všeobecné súdy ustálili podľa názoru ústavného súdu udržateľný záver o jeho neexistencii.

18. Namietaný nesprávny procesný postup, keď sa všeobecné súdy zaoberali meritom veci a napokon rozhodli o nedostatku naliehavého právneho záujmu, sťažovatelia odvodili od rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky č. k. Cdon 1338/96, s ktorým sa najvyšší súd rovnako vysporiadal v zmysle svojej ustálenej judikatúry. Navyše sťažovatelia chápali citovaný rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky ako zákaz zaoberať sa súčasne meritom veci a existenciou naliehavého právneho záujmu, k čomu ústavný súd poukazuje na rozsudok najvyššieho súdu č. k. 1 MCdo 7/2004: *„Podmienkou úspešnosti určovacej žaloby je naliehavý právny záujem na požadovanom určení, a to u žalobcu. Požadovaná naliehavosť právneho záujmu je chápaná jednak v zmysle časovom (potreba odstránenia neistoty musí byť aktuálna), jednak v tom zmysle, že žalobca nemá inú možnosť, hlavne že nemá možnosť žalovať na plnenie z toho istého právneho pomeru. Nedostatok naliehavého právneho záujmu je dôvodom zamietnutia žaloby bez toho, že by sa posudzovala jej vecná opodstatnenosť.“* Z citovaného rozhodnutia vyplýva, že na zamietnutie žaloby pre nedostatok naliehavého právneho záujmu sa súd ďalej nemusí zaoberať aj meritom veci. Ak ale krajský súd na podporu záverov o nevhodnosti žalobného návrhu uviedol ďalší dôvod, a to nedostatok pasívnej vecnej legitimácie žalovaného, čo je posúdením hmotnoprávnej stránky veci, nemožno hovoriť o jeho nesprávnom procesnom postupe, resp. excese z pravidiel upravujúcich civilný proces navyše s následkom porušenia základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie. Sťažovatelia jednak nenamietajú vecnú nesprávnosť tohto záveru a navyše si vo svojich požiadavkách mierne odporujú, keďže v podanej ústavnej sťažnosti namietajú, že krajský súd sa nevenoval podstate skúmanej žaloby, iba prevzal záver o neexistencii naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, pričom ďalej namietajú, že všeobecné súdy nemali ich vec posudzovať meritórne, ak rozhodli o nedostatku naliehavého právneho záujmu.

19. Vo vzťahu k označenému základnému právu vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s právom pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd uvádza, že sťažovatelia porušenie označených práv uvádzajú v kontexte s tvrdeným porušením základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, s ktorým sa ústavný súd nestotožnil. Z tohto dôvodu nebolo možné uvažovať ani o následnom porušení práv sťažovateľov podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu. Sťažovatelia namietali aj porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 5 ústavy. Obsah tohto práva nijako nekorešponduje s argumentáciou sťažovateľov, preto ani v tomto smere nemohol ústavný súd uvažovať o jeho prípadnom porušení.

20. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný

súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

21. Na základe uvedeného ústavný súd musel ústavnú sťažnosť sťažovateľov v časti namietajúcej porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 5 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú, keďže neidentifikoval žiadne porušenie sťažovateľmi označených práv.

22. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľov bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľov v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. februára 2021

Libor DULÁ
predseda senátu